

Vienā plostā

Strenču 3x3 saietā avīze, 16. jūlijs

Ceturtdiena. Skan dziesma, un pretī mums slīd **piektais plosts.**

Grūti. Sarežģīti. Interesanti.

Uz viktorīnu sporta zālē cilvēki plūda straumēm. Pie ieejas visi paklausīgi novilka apavus un optimisma pilni zālē atrada vietu, kur apsēsties komandai. Tajā drīkstēja būt ne vairāk par sešiem pieaugušajiem, bet bērnu skaits bija neierobežots.

Lomas komandās sadalītas, katram sava stiprā puse, arī ķermeņa pozas pareizās – visi sasēdušies aplī, deguni kopā, balss skaļums tāds, lai dzirdētu paši, bet ne citi. Katra komanda saņēma arī lapas ar uzdevumiem bērniem – attēlos jāatrod pazudušās lietiņas, jāizkrāso ģerbonis, jārisina burtu un skaitļu mīkla un jāpilda matemātikas uzdevumi. Jā, jā – matemātikas!

Viktorīna sākās ar jautājumiem par saietu. Bija jāzina skaitļi, fakti un attālumi. Nākamajās kārtās sekoja jautājumi par sportu un ekonomiku, kartē bija jāatzīmē Strenču pilsētas objekti, jāmin mīklas un pēc dziesmas apraksta jānosaka profesija. Grūti, sarežģīti, bet interesanti.

Viedoklis par viktorīnu ir arī saietā dalībniekam Reinim Ceplim: “Lieliska

viktorīna, jo neko nevarēja labi dzirdēt. Tas deva papildu azartu – vajadzēja atšifrēt, bet, ja ļoti gribēja, tad varēja saprast visu. Slava Edžum un Ievai, kuri spēj to iznest!” Ansis Bogustovs par notikumu nav sajūsmā: “Sasodīti sarežģīti, jo biju gatavs domāt tikai par pieklājīgajām 3x3 nīkšanas dziesmām. Nezināju, ka būs jādodomā par Labvēlīgo tipu vai Ansi. Es jutos apmulšots. Dažiem

pārgudrīšiem nepaveicās, jo viņi ātri vien saprata, ka iekrīt kā lapsenes zāps burkā. Taču esmu patīkami pārsteigts, ka varu atrisināt rēbusus – līdz šim nezināju, ka to protu.”

Ilze Cekule savukārt ir optimisma pilna: “Principā bija labi, bet par grūtu. Visās viktorīnās vajag vismaz vienu Jolantu, kura saka priekšā. Parasti esam komanda Zvekuļi, taču šoreiz nebijām pilnā sastāvā, jo daži neieradās vai aizgāja gulēt. Taču izrādījās, ka

tieši Strenču viktorīnā esam vislabākajā sastāvā, jo neviens netaisījās pa kājām.”

No pilnīgi drošiem avotiem zināms, ka pirmo desmit vietu ieguvējiem punktu skaits ir atšķirīgs, bet no 11. līdz 21. vietai visi ieguvuši gandrīz vienādu punktu skaitu. Uzvarētājus paziņos rīt pirms televīzijas.

Iveta

Foto: Baiba Krūmiņa un Alberts Alfrēds Sants

Ko darīsim rīt?

Piektdiena, 17. jūlijs

8.00–8.40 Ķermeņa un gara atmodināšana (skolas priekšā)

9.00–9.30 Brokastis

9.40–10.20 Rīta TV, rīta dziesma (sporta zālē)

10.35–12.45 Rīta ievirzes

13.00–13.45 Pusdienas

14.00–16.30 Pēcpusdienas ievirzes

16.30–17.00 Brīvbrīdis

17.00–18.45 Pievakares ievirzes

19.00–19.45 Vakariņas

20.00–21.45 Daudzinājums un sadziedāšanās pie ugunsкура (tikšanās skolas priekšā)

21.45–22.00 Vakara pasaciņa, vakara dziesma (pie estrādes)

22.00–23.00 Danči bērniem un ģimenēm (kultūras namā), vakarēšana (skolā)

23.00–... Danči pieaugušajiem, nīkšana (kultūras namā)

Sveicinājam, vēlējam

Šodien, **16. jūlijā**, dzimšanas dienu svin **Linards Liberts**, bet vārda dienu

– **Elza Hermīne Cekule** un **Estere**

Konceviča. Rīt, **17. jūlijā**, vārda dienu svinēs **Aleksis Sarma** un **Alekss Jūns Sidorovičs**.

Mesi! Mesi!

Trešdienas tumsa saietā bija sportiska. Trešā stāva auditorijā varēja skatīties Pasaules kausa futbolā pusfināla spēli starp Argentīnu un Angliju. Puse saietā dalībnieku bija Argentīnas fani, otra puse – Anglijas, tomēr skaļāk par visu skanēja: “Mesi! Mesi!” Uzvarēja Mesi.

Svarīgi!

Padomi Daudzinājumam

Rīt, piektdien pēc vakariņām, pulcēsies saietā emocionāli piepildītākajam notikumam – Daudzinājumam. “Ir lietas, kas tajā ir nemainīgas, bet ir arī tādas, kas mainās no reizes uz reizi,” saka Inese Krūmiņa.

Ja gribi Daudzinājumā piedalīties līdz visiem dziļumiem, padomā par savu apģērbu un noskaņojumu. Šī ir īstā reize vilkt goda drānas, bet, ja tādu nav, derēs gaišs apģērbs. Ja tev ir laiks un vaļa, uzpin vainagu. Sievām, meitām un vecenēm noderēs zāļu, ziedu vai smilgu vainags, bet puisiem, vīriem un večiņiem – zaru vainags no ozola vai kāda cita koka.

Ejot uz Daudzinājumu, ņem līdzi divus ziedu pušķītus – vienu lielāku, otru mazāku.

Daudzinājuma ugunsкура šoreiz greznos paši saietā dalībnieki. Tāpēc, nākot uz Daudzinājumu, katram rokās jābūt ziediem, kas noderēs ugunsvietas rotāšanai.

Ienākot Daudzinājuma teritorijā, pirms nostāšanās kopējā aplī katram savs lielākais ziedu pušķis jānoliek, lai kuplīnātu iesāktu lielo sauli, kurai sākumā ap ugunsvietu būs izlikti tikai daži stari.

Pēc Daudzinājuma, dodoties atpakaļ, var izvēlēties arī īsāko ceļu uz skolu, tomēr labāk iet gar Gaujas laivu pietātni, lai vārda tiešā nozīmē izpildītu to, kas teikts brīnišķīgajā dziesmā Dažu skaistu ziedu Gaujā kaisīju. Mazajā ziedu pušķītī, kas tev būs bijis rokās visu Daudzinājuma laiku, ieliec savu vēlmi vai nodomu un palaid to Gaujas līkločos.

Vakara viesis

Latviskuma sargātāja

Otdienas naktī par savu 3×3 pieredzi saietā dalībniekiem stāstīja Zane Kažotniece.

Zane atceras savu pirmo sastapšanos ar 3×3. 1996. gadā 3×3 saiets notika Jelgavā. Tolaik Zanes tēvam bija saimniecība, kurā audzēja pelēkos zirņus. Tēvs paņēma maisu zirņu un noziedoja tos saietam. Jau toreiz Zane domājusi: ak, ja es kādreiz varētu tikt uz 3×3 saietu...

Dzīve Zanei ar mugursomu plecos aizveda uz Īriju, kur viņa satika īru muzikantu un izveidoja ģimeni. Brīdī, kad viņai bija maz naudas un mazi bērni, Zanei piedāvāja kā brīvprātīgajai pieskatīt mazuļus Īrijas 3×3 saietā. Ilgi nebija jāgaida – drīz vien Zane jau darbojās arī 3×3 padomē. Viņa vadījusi divus Īrijas 3×3 saietus, turklāt vienu no tiem – kovidlaikā, pati dzīvodama Ozolniekos Latvijā. Zane atceras, kā šā saietā Brīvajā mikrofonā dziedājuši par vārdem un lēkuši dīķī.

Ar smaidu Zane stāsta, cik ļoti viņai Latvijas saietos patīk gulēšana uz matračiem lielās klasēs – tas dodot īsto saietā garšu!

Īrijas 3×3 saietā ir krietni mazāki nekā Latvijā – tajos piedalās apmēram 100 cilvēku. Pēdējos gados tie notiek Kāslbārā, Mejo grāfistē, Lough Lannagh Holiday Village atpūtas kompleksā, pārdesmit kilometru no okeāna. “3×3 – tā ir nepieciešamība būt piederīgam Latvijai,” saka Zane. Viņa ļoti priecājas, ka 3×3 mamma Līga Ruperte joprojām piedalās visās 3×3 padomes sēdēs, un patur prātā Līgas uzskatu, ka mums ir svarīgs katrs latvietis – arī tas, kurš nerunā latviski.

Īrijā ir liela latviešu kopiena, tomēr ne visiem ir interese par 3×3. Daļai cilvēku, iespējams, nav pārgājis rūgtums par to, ka savus sapņus nav izdevies piepildīt dzimtenē. Par šķērslī var kļūt arī dzīve jauktā ģimenē un citi iemesli. Tomēr jāpriecājas par tiem, kuri Īrijas 3×3 piedalās, – ir cilvēki, kas uz saietu dodas atkal un atkal, un netrūkst arī jaunpienācēju.

2019. gadā Zane saņēma Latvijas Lepnums Īrijā godu nominācijā Latviskuma sargātāja. Īrijā viņa māca vijoļspēli mūzikas skolās, ir muzikālā audzinātāja bērnudārzā un mums nodziedāja arī kādu skaistu īru bērnu dziesmu.

Lolita

Saieta ģimenes

Omulīgā omīte

Gan jau esat pamanījuši smaidīgo un omulīgo omīti ar fifiģo cepurīti! Tā ir Anita Grantiņa, kura 3x3 piedalās pirmoreiz un jau no pirmās dienas saka: “Esmu bezgala priecīga!” Uz nometni viņu atvedis dēls, slavenais alus kausu Jānis, kurš uz 3x3 brauc vairākus gadus un par to daudz stāstījis. Beidzot Anita noteikusi: “Pietiek stāstīt, es arī gribu!” Daļība 3x3 ir Jāņa dāvana mammai.

Īpaši svarīga Anitai ir iespēja būt kopā ar ģimeni, jo ikdienā viņa dzīvo Rīgā. Jānis uz nometni atbraucis ar četriem audžubērniem, un Anita par viņiem runā ar lielu sirsnību un lepnumu. Viņa uzsver, ka ģimenē neviens netiek šķirot, Jānim

ir arī jau pieauguši paša bērni – visi kopā dodas izbraukumos, svin svētkus un piedalās ģimenes dzīvē. “Tādu tēti var novēlēt ikvienam bērnam,” viņa saka par dēlu. Īpaši aizkustinoši esot brīži, kad kāds no audžubērniem pienāk, paņem pie rokas

un saka: “Omīt, es tevi mīlu.”

Anita visu darba mūžu pavadījusi tirdzniecībā, bet tagad ar prieku izbaida pensijas gadus. Viņa ceļo, apmeklē koncertus, dodas ekskursijās un pati saka: “Es ļoti izbaudu dzīvi. Latvija ir tik skaista!” Arī 3x3 viņu sajūsmina latviskā gaisotne, pārdomātā programma un iespēja

piedzīvot tik daudz vienuviet.

Nometnē Anita izvēlējusies fotografēšanas ievirzi, jo viņai vienmēr patīcis fiksēt ģimenes notikumus un ceļojumus. Telefons esot pilns ar attēliem, un tagad gribas jaunās tehnoloģijas apgūt vēl labāk.

Ja ne tagad, tad kad?

Vija Truše-Huhn no Oer-Erkenschwick Vācijā 3x3 piedalās pirmoreiz. Dzimusi Varakļānos, studējusi Rīgā, bet jau vairāk nekā pusi mūža dzīvo Vācijā. Uz nometni viņu iedrošinājusi Katrīna Krūmiņa, kura par 3x3 vienmēr stāstījusi ar lielu sajūsma.

Jau trīsdesmit gadus Vijas amats ir vācu valodas mācīšana iebraucējiem, migrantiem un patvēruma meklētājiem no visas pasaules – Āfrikas, Āzijas un Eiropas valstīm. Daudzi no viņiem Vācijā ieradušies karu, konfliktu vai vajāšanas dēļ. Bērībā Vija vēlējusies kļūt par

medmāsu vai ārsti, jo abi vecāki strādājuši slimnīcā, taču ceļu uz valodām izšķīrusi uzvara vācu valodas olimpiādē. Lai gan sākumā skolotājas darbs nebija sapnis, tagad Vija to sauc par lielu bagātību, jo iepazīsusi dažādas kultūras, mentalitātes un cilvēku dzīvesstāstus.

Nometnē viņa izvēlējusies pirts mācību un sarunas par dzīves pieredzi, bet visvairāk priecājas par draudzīgo gaisotni un arvien pieaugošo piederības sajūtu. Pirmajā vakarā viņa daudz dejojusi, otrajā – dziedājusi, cenšas piedalīties visur, kur vien pietiek spēka.

Māsas un māsiņas satiekas 3x3

Zaiga Kandela ar meitu Anniku uz 3x3 atbraukusi no ASV, bet saietā viņām pievienojusies Zaigas māsa Agnese Marnica ar meitu Laimu no Rīgas. Zaigai ir divas meitas, kuras divreiz nedēļā attālināti mācās latviešu valodu Latviešu valodas aģentūras nodarbībās.

Zaigu īpaši aizkustinājuši danči un jau niešu kopā būšana, jo Amerikā viņas meitām latviešu vienaudžus klātienē izdodas satikt reti. Zaiga vēlētos, lai abas meitas turpinātu dzimtas pedagoģisko tradīciju, savukārt Agneses meita Laima gribētu pilnveidot laikmetīgās dejas prasmes un darboties ar suņiem.

Zaiga pēc izglītības ir mūzikas skolotāja. ASV viņa vadījusi latviešu skolu, mācījusi tautas dejas un dziedāšanu, kā arī vasarās darbojusies Garezerā. Tagad viņa spēlē ērģeles Ņujorkas latviešu baznīcā, bet sapņo apgūt ērģel spēli profesionālākā līmenī.

Savukārt Agnese ir beigusi ģeogrāfijas studijas un strādā Latvijas Kultūras ministrijā kultūras projektu jomā, bet viņas sirdslieta ir Latvijas vides organizācija Zaļā brīvība.

Saietā abas māsas dodas uz ievirzi par dzimtas spēku. Viņas novērtē arī pieredzējušo daļībnieku viesmīlību – cilvēki paši pienāk, apsēžas blakus un sāk sarunu.

Eva

Foto: Baiba Krūmiņa

Pārsteigums

3x3 saimes vakar droši vien pamanīja puišus parūkās, kuri te šur, te tur iedziedājās un iefilmējās. Tie ir Strenču 3x3 laikmetīgie brāļi Laivinieki – Ingus Krūmiņš, Dainis Kažoks un Mārtiņš Taukačs jeb grupa Pēdējās mantas, kas gatavo mums īpašu pārsteigumu.

Viņi atbild arī par Brīvo mikrofonu, kas notiks jau šovakar. 3x3 Brīvais mikrofons šogad notiek jau 29. reizi, bet nākamgad tam gaidāma apaļa 30 gadu jubileja. Tradīcija aizsākās 1997. gada nometnē Gaujienā, kad Ingus kopā ar Daini un brāli Jāni bija nodibinājuši savu rokgrupu un sarunājuši koncertu. Drīz kļuva skaidrs, ka repertuārā ir tikai trīs vai četras dziesmas. “Kas tas būs par koncertu? Citi taču arī var dziedāt! Kāpēc tikai mums?” viņi sprieda. Tā viena neliela uzstāšanās pārtapa par neatņemamu nometnes notikumu, kur uz skatuves var kāpt ikviens.

Pirmajos gados pasākumu mēdza saukt arī par Kā es māku, tā es maunu. Organizatori ar ģitārām un citiem instrumentiem pavadīja dziedātājus un uzrunāja cilvēkus zālē, mudinot uzstāties. Vēlāk dalībnieki jau paši sāka gatavot savus priekšnesumus. Tagad daļa ģimeņu uz 3x3 ierodas ar mājās izdomātām dziesmām, dejām un skečiem, bet daudz kas joprojām top spontāni – nometnē satikušies cilvēki apvienojas, atrod instrumentus, uzraksta vārdus un pēc dažām stundām jau stāv uz skatuves.

Ar laiku ap Brīvo mikrofonu izauga vesela skaņu ierakstu pasaule. 3x3 skaņu studijā daudzu gadu laikā ierakstīts ap tūkstoši dziesmu. Kā stāsta Dainis, sākumā nometnes dalībnieki mājās veda CD diskus, vēlāk tos nomainīja zibatmiņas un interneta krātuves. Daļa ierakstu apkopota aptuveni simt dziesmu izlasē, savukārt jaunāko nometņu priekšnesumi skatāmi slēgtajā Facebook grupā 3x3 Brīvais mikrofons. Tā ir slēgta grupa, jo priekšnesumos redzami nometnes dalībnieki un ne no visiem savulaik prasīta atļauja publiskai izplatīšanai. Visi laipni aicināti pievienoties grupai.

Gadu gaitā radušās arī savas leģendas. Cepļu ģimenes dziedātais Papīrti nemet zemē, met to papīrgrozā joprojām dzīvo ne tikai atmiņās, bet arī kā uzraksts 3x3

Brāļi Laivinieki ir ieradušies!

saietos. Savukārt Andra Tomašūna iedziedātā Vakarā, kad viss jau kluss piedziedājums Ūā, ūā, ūā! savulaik tik ļoti pielīpa jauniešiem, ka pietika autoram pāiet garām soliņam, lai visi sāktu dziedāt. Ir bijusi arī dziesma, kas no nometnes aizsūtīta uz Radio Lāga un ieguvusi godpilno otro vietu. Šādu stāstu Brīvā mikrofonā pūrā ir daudz.

Jaunākais Brīvā mikrofonā atzars ir grupa Pēdējās mantas, kas pēdējo divu gadu laikā radījusi jau 13 dziesmas un 13 videoklipus, tāda grupa Latvijas mūzikas vēsturē esot pirmā. Klipu tradīcija sākās pērn Grobiņas 3x3. Rīta televīzijas veidotājam Mārtiņam Taukačam tika piedāvāts nofilmēt Brīvā mikrofonā reklāmas dziesmu. Viņš skrējienā pat īsti neesot sapratis, uz kuru no diviem stadioniem jādodas, taču, nonācis pareizajā vietā, ieraudzījis jau sagatavotu trupu. Tā tapa pirmais videoklips – vēl pirms pašai grupai bija nosaukums.

Nosaukums radās, gatavojoties Bērzaīnes 3x3 Vācijā. Mārtiņa jautājumam, kas parasti tiek darīts pirms braukšanas uz nometni, Ingus atbilde bijusi vienkārša: “Savācu pēdējās mantas.” Bija skaidrs – grupa sauksies “Pēdējās mantas”. Lielākā daļa tās klipu tapuši Bērzaīnē, taču idejas ceļo no vienas nometnes uz citu. Me-demciemā pie Ingus dzimušais nodoms

pārtapa Bebreņu klipā, kas sasniedza milzu skatījumu skaitu. Grupas dalībnieki smeja, ka tagad atliek vien gaidīt ielūgumu uz Ziemeļlatgales novadu svētkiem īpašo viesu statusā.

Bebrenē kļuva skaidrs, ka savs pārsteigums vajadzīgs Strenčiem. Jaunā dziesma saistīta ar nometnes tēmu Amats. Tai izmantota pazīstama melodija, taču radīti jauni vārdi un stāsts par amatiem un pašiem nometnes ļaudīm. Filmēšana sākās vakar priekšpusdienā un beidzās tikai ap vieniem naktī. Grupas dalībnieki par rezultātu pagaidām izsakās noslēpumaini – būšot viens priekšnesums, toties sulīgs.

Brīvais mikrofons nav talantu konkurss, te drīkst uznākt uz skatuves ar trim akordiem, vienu labu joku vai pilnīgi nepārbaudītu ideju – sliktākajā gadījumā būs ko atcerēties, labākajā radīsies dziesma, ko vēl pēc divdesmit gadiem dziedās jauniešu soliņš. Rakstam pievienotais QR kods aizved uz grupas Pēdējās mantas YouTube kanālu. Piektdien pēc Strenču klipa pirmizrādes Rīta ziņu laikā tur tiks pievienots arī jaunais veikums, lai var noskatīties vēlreiz, dalīties un pārspēt Bebreņu statistiku!

Eva

Mācekļu stāstiņi

Ko tu jau proti un ko vēl gribi iemācīties?

Māra Barkāne no Jelgavas:

“Man ļoti labi padodas rakstīt atvairošanās ziņas. Ja draugi vai kāds pāritis ir sastrīdējies un nezina, kā otram izstāstīt savas emocijas, tad nāk pie manis, izstāsta, kā jūtas, bet es to visu protu uzrakstīt tā, lai otrs saprot. Tieši mani teksti ir palīdzējuši atjaunot daudzas attiecības.

Man padodas latviešu valoda – nav nekādu problēmu ne ar pieturzīmēm, ne ar savu domu paušanu. Brīvi rakstu pārsapņēmus un esejas. Man ļoti patīk lasīt grāmatas. Ir stulbi nelasīt.

Tā kā savu nākotni vēlos saistīt ar komunikācijas jomu, nometnē gribu attīstīt tieši prasmi draudzēties, sarunāties, uzklaut un runāt.”

Valters Treimanis no

Rīgas:

“Pēc profesijas esmu atslēdznieks, virpotājs un metinātājs. Šobrīd jau pats pelnu naudu ar savu amatu – metinu margas, stalažas un kāpnes. Protu metināt arī ar lāzeru.

Paralēli esmu arī mazliet asistents draudzenei pirmsvēlēšanu kampaņā. Nometnē sevi uzskatu par danču lietpratēju. Gribu iemācīties vēl labāk komunicēt ar cilvēkiem, socializēties un iepazīties ar svešiem cilvēkiem.”

Bernardo Kalviņš-Silva

no Ikšķiles:

“Dziedu jau kopš bērnības. Man ir plašs balss diapazons, esmu baritons. Kad dziedāju Ikšķiles vidusskolas korī, ieguvām 1. vietu koku skatē. Tā kā man ir zema balss, tagad jau dziedu kopā ar pieaugušajiem korī Lins, lai gan vēl neesmu beidzis pat pamatskolu. Esmu ļoti komunikabls.

Nometnē plānoju iemācīties kalt aprocas – varbūt tas kādreiz nākotnē noderēs.”

Iveta

Ievirzēs

Cilpiņa, krustiņš, mezglis

Tatjanas Šķubures Mezglēšanas ievirze Strenču bibliotēkā pārsteidz jau no pirmās dienas. Kas te par skaistumu!

Ja vēl neesi paspējis vai paspējusi, noteikti atnāc uz brīnišķīgo izstādi ar mezglēšanas jeb makramē tehnikā veidotajiem darbiem, ko Tatjana darinājusi pati. Te aplūkojama vesela mākslas darbu izstāde, ko rokdarbniecēm un rokdarbniekiem būtu vērts nepalaist garām.

Ievirzes dalībnieces Tatjanas vadībā darina skaistas lietas. Saprņū ķērāji, mežģiņu kleitas burciņām, Ziemassvētku dekoru un grezni lampu abažūri – to visu iespējams apgūt un sev uzburt. Tatjana ir jūtūbere ar 1,22 miljoniem abonentu. Par saviem sasniegumiem abonentu piesaistē viņa pat saņēmusi YouTube Zelta pogu! Ko viņa tur dara? Tīmeklī māca to pašu, ko šonedēļ paspēs apgūt ievirzes apmeklētājas.

“Kad man bija ap astoņiem gadiem, vecmamma ierādīja mezglēšanas prasmes un pati mezglēja gan puķupodu turētājus, gan pūcītes un abažūrus lampām. Šajā ievirzē, pieķeroties aukliņām, biju pārsteigta, ka pirksti paši atcerējās, kas darāms, kaut gan kopš tā laika nebiju mezglējusi,” pieredzētajā dalās ievirzes dalībniece Inga Kalviņa no Ikšķiles.

“Ar prieku tveru visu, ko mums māca brīnišķīgā ievirzes vadītāja, un baudu jautro kompāniju. Izmantoju iespēju radoši izpausties un atgādināt ne tikai pirkstiem, bet arī savai galvai dažādus sen aizmirstus un interesantus mezglu veidus.”

Tina

No meža arī izved

Ievirzes Ejām mežā vadītāji Kārlis Taukačs un Knuts Sidorovičs saka, ka viņi vedot ne tikai mežā, bet arī ārā no tā. Laikā starp iešanu iekšā un iznākšanu ārā visi mācās savstarpēju sapratni un palīdzību, kā arī strādāt gan komandā, gan individuāli.

Darbā tiek likti arī zāģi un naži, lai, piemēram, uztaisītu loku. Tad gan īpaši jāievēro drošība un savs darbarīks jāpieskata – neprātīgi uzvesties, paliksi bez naža. Ievirzes dalībnieki uzmana arī skolotāja nazi – ja tas nav vietā, aizrāda. Kārtībai jābūt!

Trešdienas rītā visi dodas mežā, jo cik gan ilgi var trenēties un izlūkot apkārtni pie skolas! Ievērojot visus drošības noteikumus, dabā plānots kurināt ugunsgrākus un cept skautu maizi. Mīklu dalībnieki paši mīcīs uz vietas, bet skolotājs tikai skatīšoties.

Kārlim rokās ir pamatīgs, skaists koka miets, ko ievirzes dalībnieki ar bažīgu skatienu rūpīgi uzmana. Vai tas domāts iebaidīšanai? Nē! Ja grupa prot labi uzvesties un skolotājam atliek brīvs brīdis, Kārlis mietā ar nazi veido skaistus grebumus. Jo labāk grupa uzvedas, jo krāšņāks kļūst miets. Nometne ir tikai pusē, bet miets jau ir skaists, par ko visiem Ejām mežā dalībniekiem milzīgs prieks.

Iveta

Atgūt dzīves dzirksti

Ceturtdienas rītā bariņš saieta dalībnieku Laimas Bļodas ievirzes vadītājas Ineses Grīnvaldes gādībā devās ekskursijā uz Strenču psihoneirolģisko slimnīcu.

Te sniedz palīdzību cilvēkiem ar psihiskās veselības traucējumiem. Pašlaik slimnīcā ir 200 gultasvietu, un gandrīz visas ir aizpildītas. Ārstēšanās ilgst vidēji mēnesi, bet piespiedu ārstēšana – pat vairākus gadus. Te var saņemt arī ambulatoros pakalpojumus.

Izstaigājām dienas stacionāra telpas, kuru gaitenēs apskatāma pacientu darbu izstāde Māksla un psihiskā veselība. “Māksla ir valoda, ko saprot sirds – pat tad, kad prāts klusē,” teikts izstādes aprakstā. Ieskatījāmies arī telpās, kur cilvēkiem palīdz atgūt dzīves dzirksti gan pēc onkoloģiskām saslimšanām, gan pašnāvības mēģinājumiem. Lai gan darbinieku komanda ir labi nokomplektēta, psihiatri te joprojām ir ļoti gaidīti.

Ja atliek brīvs brītiņš, vari izstaigāt slimnīcas apkārtni, izmantojot audioģidu, kura norādes meklējamās uz oranžajām informatīvajām plāksnēm slimnīcas teritorijā. Pievērs uzmanību ēku nosaukumiem – Annas māja, Marijas māja. Tie ir slimnīcas pirmo pacientu vārdi. Noteikti pacel skatu arī augšup, lai apskatītu skursteni – ūdens torni. Namiņš pašā augšā nav istaba, bet gan 40 kubikmetru ūdens rezervuārs, kuram gar ārējo malu pie logiem knapi iespējams paspraukties garām.

Lolita

Ievirzēs

Uguns uz bleķa, un viss

Rotkalšanas ievirzē pie rotkaļa Ulda Melberga un Klintas Rautiņas lielākoties pulcējas dalībnieki no 13 gadu vecuma, kuri jau iepriekš darbojušies ar metālu un zina, ko vēlas izgatavot.

Visbiežāk top pakavsaktas, aproces un gredzeni, tostarp arī līgavas gredzens ar septiņiem piekariņiem. Starp citu, šo gredzenu drīkst nēsāt arī precētas sievas. Ir arī tādi, kuri uz ievirzi ierodas jau ar gatavu ieceri – projektu, ko kādā citā saietā nav izdevies pabeigt vai pat sākt. Jauno rotkaļu ir daudz, tāpēc ne visiem pietiek vietas un laika savu darbu paveikt nodarbības laikā – nākas pastrādāt arī vakarā.

No malas šķiet, ka meistars Uldis dara sarežģītākos darbus, taču viņš pats smeļoties saka, ka esot tieši otrādi – viņa uzdevums esot visvieglākais: “Palaižu uz

bleķa uguni, un viss.” Patiesībā visgrūtākais esot izdomāt, ko īsti gribas darināt, un saprast, vai šo ieceri iespējams arī īstenot.

Rotkali Uldi lielākā daļa saieta dalībnieku pazīst jau no iepriekšējiem gadiem. Savukārt viņa krustmeitai Klintai šis ir tikai otrais saiets – pirmais bija šogad Bebreņē. Ikdienā Klinta vada meistarklases, kurās ikviens var izkalt gredzenu, piemēram, savai topošajai līgavai. Viņa stāsta, ka viņai ir svarīgi, lai rotas netiktu radītas tikai radīšanas pēc. Katrai no tām vajadzētu būt ar savu jēgu, stāstu un cilvēku, kuram tā patiešām nozīmē ko īpašu.

Amanda

Reizēm jāšuj, reizēm jāārda

Ievirzē Lina krekli, vamži, cepures pie Vijas un levas Liepām darbojas daudz čaklu roku un adatu. Katram dalībniekam ir individuāla mēru lapa un savs darba plāns. Lielākoties tiek šūti krekli vai vamži.

Madara kreklu darina tad, kad saieta avīzes darbi ir izpildīti, un ļoti cer to līdz nometnes beigām pabeigt. Ne vienmēr viss izdodas pareizi, tāpēc reizēm jāārda. Tas ir grūti un prieku nesniedz itin nemaz – labāk tomēr šūt.

Tikai Andris šuj cepuri. Pats ir priecīgs, ka izgatavojis cepurei metāla spirāles. Ar tām kā tāds maniaks esot nēmiens gandrīz septiņas stundas, jo stieple nav bijusi īstā. Viņš šuj pirmo reizi dzīvē un ir pārsteigts, cik dažādi var būt dūrieni. Jānis vienīgais plāno šūt bikses, bet, skatoties piegrieztņē, saprot, ka nesaprot it neko. Toties krekla vīles pa nīkšanas laiku jau esot sadziedājis.

Vija ikdienā ir dizaina un tehnoloģiju skolotāja un ļoti lepojas ar bērnu paveikto. Lai mācību stundas pēc iespējas dažādotu un padarītu interesantākas, daudz jāmācās arī pašai. Apgūstot izšūšanas mašīnas iespējas, viņa pildījusi uzdevumus un darinājusi apģērbu sev – ja kāda kleita apnīk, var nevis pirkt jaunu, bet divpadsmit stundu laikā to uzšūt. Tiesa, Vija labprāt valkā arī veikalā pirktās kleitas.

Iveta

Ekskursiju pārsteigumi

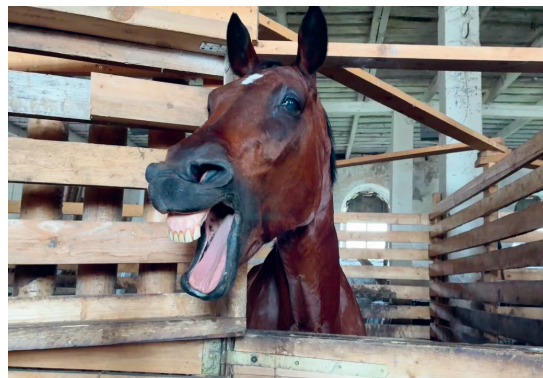
Trešdienas ekskursijās devāmies katrs uz savu debespusi, lai vakarā atkal satiktos turpat, kur bijām šķīrušies.

▲ Sietņiezis ir viens no Latvijas skaistākajiem iežiem un lielākais baltā smilšakmens atsegums Baltijā. Tas ir apmēram 15 metru augsts un 400 metru garš.

◀ Valmiermuižas alus darītavā redzējām, cik mazos katlos alus tiek vārīts un cik lielās tvertnēs tas rūgst. Nogaršojām piecus alkoholiskā un tikpat daudz bezalkoholiskā alus veidu, kā arī drabiņu cepumus.

▲ Zirgu stallā zirgi bija pārsmejušies – sen nebija redzējuši tik ieinteresētu kompāniju.

▲ Izstaigājām Valmieras muzeju, kura pamatīgai izpētīšanai vajadzētu trīsreiz vairāk laika, un izmērijām lielo ozolu pie muzeja.

◀ Zilākalna virsotnē atrodas 38,5 metrus augsts skatu tornis, no kura paveras plašs panorāmas skats uz dabas liegumu Zilākalns un tālāku apkārtni.

► Valmieras muzejā varēja piepildīt kādu bērnības sapni, apskatot izstādi Latvijas Leļļu filmai – 60. Tajā sastopami pazīstami varoņi no animācijas filmām Kraukšķītis, Sārtulis, Zīļuks, Zaķu lielā diena un Lielais Indriķis.

▲ Mini zoodārzā liela daļa dzīvnieku staigā, kur tiem tīk. Tos varēja pamīļot, pabūzināt un pabarot. Īpaši aktīvas bija kažiņās.

▼ Valmierā apskatījām Svētā Sīmaņa baznīcu un uzkāpām tās tornī. Ieskaitot gaili, tas ir 47,6 metrus augsts.

▲ Strenču kokaudzētava ir gluži kā bērnudārzs skujkokiem. Tajā ir arī gada paātrināšanas inkubators – stādīņus tur liek tumsā gulēt jau ap pieciem pēcpusdienā. Lai jaunos kociņus pasargātu no smecerniekiem, tiem uzpūš īpašu līmi un apber ar īpašām smiltiņām.

◀ Mucu darbnīcā iepazīnām, cik daudz pacietības un meistarības nepieciešams, lai taptu muca. Daži izbaudīja arī iespēju uz mirkli sajosties kā karaļi.

Pūkas un skaistas

- Krūmiņstabā runā, ka trauksmes pogu tomēr spiež nevis mazie blēņdari, bet gan kāds ievirzu vadītājs, kuram aptrūcies darāmā vai ideju. Tā trauksme aizdomīgi atskan vienā un tajā pašā laikā...
- Mazā Rūta pēc evakuēšanās no Čučumuižas ievirzes uzdod neskaitāmi daudz jautājumu. Mamma atbild, ka saieta tēma ir amats, nevis signalizācija.
- Vakardienas ekskursijā Andris Tomašūns veltī laiku nav tērējis. Aculiecinieki vēsta, ka šorīt brokastīs viņš Uldim Melbergam lielījies ar savu vakardienas trofeju – iespaidīga izmēra svečturi.
- Ekskursijā uz Sietiņiezi Rolands stāsta par lāčiem. Ansis Bogustovs grib zināt: “Bet cik īsti liels ir lācis? Tāds kā es?” Rolands atbild: “Pieaudzis lācis sver 300 kilogramus.” Ansis uzreiz: “Tad jau es esmu tikai tāds lācēns! Iedodiet man, lūdzu, vēl vienu pīrādziņu!”
- Otrdienas vakara nīkšanā par zvaigznēm kļūst Jānis Grantiņš un viņa mamma Anita. Jānis vienlaikus ar dziedāšanu šuj savu lina kreklu un kādā

brīdī skaļi iesaucas: “Vīle beidzās! Būs jāiet uz vīļu kasti pēc jaunas vīles.” Tad viņš pastāsta, kā reiz šuvies bikses: izgriezis staras un kabatas, bet, kad sācis visu likt kopā, sapratis, ka trūkst vienas staras. Izrādās, kabatu izgriezis no vienas bikšu staras! Uz to kāds teicis: “Bet tagad tev vismaz bija kabata!” Puiši visām dziesmām dziedāja vienādu pēdējo pantiņu – ka vēl šobaltdien puišiem meitas jābučo. Jāņa mamma Anita aizrādīja, ka kādu reizi vajadzētu dziedāt arī otrādi. Jānis viņu pamācīja: “Nu tak dzied!” Anita pretī – viņa nevarot, bet Jānis uzmundrināja: “Saņemies, māmulīt!” Andris Tomašūns vēl piebilda: “Austrālijā dzied otrādi!” Kad Anita turpināja priecāties, Jānis viņai atnesa alus kausu, uz ko Tomašūns teica: “Tas ir paraugdemonstrējums, kā aizliet mātei muti.” Dziedāšana turpinājās! “Ai, rillasā, ai, rallasā, ai, džimlai rūdi rallallā” tika dziedāts arvien ātrāk un ātrāk. Edmunds Barkāns uzturēja ritmu, cik vien spēja, un Anita, dziesmai beidzoties, priecīga teica: “Apsteidzām bungotāju!”

Kādas mammas, tādas meitas

Strenču saieta muzikante Zane Reitere nedēļas vidū paguva aizbraukt uz Kuldīgu, kur notika dokumentālās filmas rekonstrukcijas ainu uzņemšana par mākslas filmu Ūdensbumba resnajam runcim.

Savulaik Zane šajā filmā atveidoja mazo Lindu, bet viņas vecāko māsu Martu spēlēja Undīne Vīksna. Kuldīgā Zane satika gan filmas režisoru Vari Braslu, gan aktierus Gundaru Āboliņu, Baibu Broku un citus.

Tomēr lielākais pārsteigums bija tas, ka Zanes un Undīnes meitas pašlaik ir tieši tādā vecumā, kādā viņas pašas savulaik bija filmā. Paskatieties, cik pārsteidzoši līdzīgas savām mammām bērnībā ir Zanes un Undīnes meitas! Filmu Ūdensbumba resnajam runcim vēsā mierā varētu filmēt arī šodien.

Fotomirkļi

Mīļošanas ievirzes vadītāja Jolanta Bogustova iznāk no skolas ar katlu rokā. Pretī nāk Ilze Cekule un sauc: “Tu uz ievirzi? Pannu tev vajag!” Uz ko Cekulu Lauris bažīgi: “Šodien ievirzē par vīra mīļošanu, ja?” Un četrrotne turpina spraigu diskusiju par katlu un pannu lietderību pāru sadzīvē.

Mārai Barkānei tētis Edmunds uzticējies divriteni, stingri piekodinot, ka ar to var braukt tikai viņa viena – lai nebūtu nekādas draugu vizināšanas! Un tad... Viņš sociālajos tīklos ierauga foto, kurā uz viņa velosipēda redzama Māra divatā ar Dāvi Bogustovu! Edmunds gan esot nevis rājis, bet pamācījis, kā drošāk braukt ar divriteni divatā.

Saieta avīzi veido: raksta **Lolita Lūse, Eva Eglāja-Kristsons, Iveta Celmiņa** un **Amanda Bergholde**, fotogrāfe **Baiba Krūmiņa**, visu kopā saliek **Madara Kitnere**.